

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 9.

Ljubljana, dne 1. septembra 1896.

IV. tečaj.

Kako so ga ozdravili.

Koga pa? I, Zanoškarjevega Cirila. Vi ne veste, kako hudo je bil bolan! Pa nikar ne mislite, da se je morda prehladil ali kaj takega. Ne, telesno je bil zdrav kakor riba v vodi, včasih še preveč. Imel je dušno bolezen, in ta je dostikrat hujša, nevarnejša, kakor vse telesne. Le poslušajte, kakšen je bil ta Zanoškarjev Ciril.

Mati so nekoč prinesli njemu in njegovemu bratcu Albinu prav zelo zabeljeno kašo za kosilo. Hitro pograbita skledo ter jo postavita na tla, kar na sredo hiše. No, da bi pri takih ljudeh bilo pri jedi brez vsakega pričkanja ali celo brez tepeža, to že skoro ni mogoče. Tudi Ciril in Albin sta se takoj sporekla za ocvirke, ko sta komaj dobro pričela jesti. Na meji sta sicer takoj pobrala vso zabelo, a to ni veliko pomagalo. Ciril je kaj naglo podrgnil vso zabelo na svoji strani, zakaj ocvirki so bili malemu debeluharju posebno všeč. Zato so se mu kar sline cedile po dveh prav lepih tam pod Albinovim robom. V njegovem malem srcu pa se je jela oglašati nevoščljivost, tista prebita grda nevoščljivost.

Zakaj da bi ravno bratec imel dva boljša ocvirka in ne on? Tega pa že ne, da bi mu jih privoščil!

»Veš, Albin, tale dva sta pa moja. Saj ju moraš meni pustiti, ker sem — najmlajši«, prilizoval se mu je Ciril.

»Seveda. — Zakaj si pa svoje tako hitro pozobal. In skledo bi tudi lahko drugače obrnil.«

A Ciril ga že ni več poslušal. Hitro je pograbil z žlico vse ocvirke. A še urnejši Albin ga je zgrabil za roko, da ni mogel v usta ž njimi. Zato se je Ciril kar tresel same jeze, da ga brat strahuje. Najraje bi ga bil kar z žlico počil po roki, a ni mogel. Albin je bil močnejši, držal ga je kakor s kleščami. In ker se mu Ciril le ni mogel izviti iz rok, začel je jokati in vpiti na vse pretege.

»Za božjo voljo, kaj pa vendar imata?« kregali so ju mati, ki so na to vpitje prihiteli v hišo. »Moj Bog, ali nimata dovolj? Če ne bo miru, vama bom še to vzela. — Kaj pa sta imela?«

Nato je Albin povedal materi, da sta se sprla zaradi zabele, da mu Ciril ni privoščil dveh lepših ocvirkov.

»O ti grda nevoščljivost ti, koliko te je!« karali so ga mati. »Le čakaj, jaz ti jo bodem že odpravila! — Na, tu imaš nezabeljeno kašo, da boš pomnil, kdaj si bil nevoščljiv. Tja v kót se mi spravi za kazen!«

In zanj to ni bila majhna kazen. Vedno je tako rad segal po ocvirkih, sedaj pa — niti jednega, popolnoma nezabljenega. Vrh tega še v kotu pri peči, in sam. Potem pa še ta Albin! Zmirom se je obračal nazaj, »strgal korenčka« ter mu nagajal: »Prav, prav!« Res, vse to tudi ni kar si bodi.

In vendar, vendar se to našega Cirila ni veliko prijelo. Takoj popoldne je zopet pokazal svoje stare rožičke. Pri Zanoškarju se je tedaj zbralo več takega drobiža iz vasi. Prišla je Čudnova Metka, Dolinarjeva Špelica, Skalarjev Lojze in več drugih. »E, to vas pa je!« dejali so mati, ko so stopili v hišo s hlebcom v roki, da bi urezali malico za žanjice. »Kje se vas je toliko vzelo? — Komaj mi bo ostalo toliko kruha, da bom mogla narezati še za vas.«

Dobra Zanoškarca je napravila toliko kosov, kolikor jih je bilo v hiši. Majhni so bili sicer, a dobili so vendar vsi, tudi Ciril. A nevoščljivcu se je zopet zdela malica manjša, kakor katera koli druga. Ustnice so mu jele naraščati, kakor bi otekale, malico je pritisnil na oči: nabiralo se mu je na jok. Izpod očij sta mu prilezli dve debeli solzi, prav kakor dva lešnika, Nekoliko časa ga je še držal, a kmalu mu je ušlo na glas.

»I kaj pa ti je, da se zopet kisaš?« vprašali so ga mati. »Glej ga no, ali te ni nič sram? Hlače že imaš, pa se še zmirom cmeriš. In pa še vpričo vseh, — sram te bodi!«

A kmalu so tudi mati zvedeli, zakaj se prav za prav joka Ciril. Sedaj je bila pa druga; nič več se niso šalili. Resno so ga pogledali ter mu dejali: »To je pa grdo, Ciril, da si vedno tako nevoščljiv. — Le sem daj malico in tja v kót se mi spravi — za kazen, da veš! — Tako. Tu ostani, dokler zopet ne pridem domov!«

Nato so mati odšli na polje. Cirila pa je vedno glasneje silil jok. Njegovi tovariši so ga skušali utožaziti na vse prečudne načine. — »Petelinček, Ciril, petelinček! Le spusti ga, petelinčka!« klicala mu je Špelica. A nič ni pomagalo. Ciril je jokal vedno glasneje. — »Alo, pa plešimo! Saj nam Ciril gode. Le dobro delaj, Ciril!« In vrteli so se in vrteli, da je vse po hiši z njimi vred letelo na okrog. Vsi so bili že vrtoglavi, a Ciril le še ni nehal. — »Ná, le v klobuk daj! Kar polnega natoči!« nagajal mu je Lojze ter mu molel klobuk pod obraz, ki je imel precejšno luknjo na vrhu. Cirilu se je to vendar že zdela prevelika predrznost. Udaril je po klobuku, da je odletel daleč po hiši, ter raje umolknil.

»Ali ne boš nič več dromljaj?« nagajal mu je zopet Albin. »Še za jeden krajcar daj, no, samo za jeden krajcar!«

»Jee!« nakremžil se je Ciril prav grdo. »Pa ti daj, če hočeš!« Sprevidel je, da jim tako ne pride nikdar do konca. Raje je nehal jokati. —

»No, Ciril, ali se boš poboljšal?« dejali so mati, ki so nato stopili v hišo. »Ali boš še kdaj nevoščljiv?«

»Nič več!« odgovoril je Ciril moško.

Slednjič so ga vendar toliko spametovali, da je uvidel, kako grd, res »suh« greh je nevoščljivost. Ni bilo dovolj, da ni imel ničesar od te napake, še kazen je bila takoj za petami. Brez zabeljene kaše, brez malice, — to pa tudi ni, da bi dejal, kar tako. Potem pa še ti nagajivci, če človek joka, ker mu izpred ust vzamejo malico. — »Ne, raje ne bom nevoščljiv«, sklepal je Ciril, ko je veselo mašil precejšno malico.

Odslej je vsakemu rad privoščil lepe ocvirke in tudi nekoliko večji kos kruha, če le ni bilo drugače. Ozdravili so torej tega Zanoškarjevega Cirila prav hude in nevarne bolezni, ki se ji pravi — nevoščljivost.

Ivan Dragomir.

Ali iti smem?

„Hudó je meni, draga mati,
Prav nič ne morem vam zaspati!“
„„Pomiri se, o Vladko moj,
Saj bode bolje ti nocoj!““

„O mati, vidíte nebesa
In svítla angeljev kolesa?
Z vozičkom pôme že gredó,
Da me odpeljejo v nebó!“

„„O spančkaj, srček, spančkaj Vladko,
Pomiri se in sančkaj sladko:
Saj ne gredó krilatci še,
Ne smejo priti še po te!““

„O mati, k meni se peljâjo,
Kakó prijazno se smehljâjo,
Me vabijo, naj ž njimi grem —
O mati, ali iti smem?“

A. P.

